

El nyap espanyol

CONCULCACIONS (145)

A Catalunya tenim un escriptor, que malgrat que presenta algunes contradiccions hem de reconèixer que ha estat un dels millors literats del nostre actual repertori nacional. Aquest personatge és l'escriptor Josep Pla, de Palafrugell. Llegir-lo sempre és un plaer perquè té una capacitat de descripció realment extraordinària. Les seves visions sempre són sorprenentment descriptives, plenes d'agudeses i sap descriure amb precisió i encert, qualsevol mena de paisatge, situació o persona amb una facilitat que enamora.

Com a exemple de la seva genialitat, he escollit una frase que l'hem repetit moltes vegades i que és d'una originalitat manifesta i d'una simplicitat difícil d'aconseguir. La frase és : "El que més s'assembla a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres". És obvi que al darrera d'aquesta frase hi ha un contingut de filosofia i antropologia d'una riquesa evident.

Què ens posa en evidència la frase d'en Pla? Doncs que els espanyols (parlo d'espanyols, no de castellans que és bastant diferent) l'únic que saben fer, o es pensen saber fer és exercir d'espanyols. No tenen cap més idea clara de res, sols manifesten aquest exacerbat espanyolisme com a resposta al seu també exacerbat complex de inferioritat que els porta a auto qualificar-se sempre com els millors, els primers, els excepcionals, cosa que han demostrat en tota la història, amb els ridículs més estridents a tot sud Amèrica i que una vegada expulsats literalment d'aquells paratges, necessiten de manera imperiosa mantenir l'apropiació de Catalunya, el País Basc i Galícia, perquè sense aquests països s'adonen que ells sols no són res, o solament són un nyap. L'espanyolitat és un nyap mal concebut.

Els amb una llengua important, amb una literatura manifestament copiosa i valorada, resulta que no es senten res per si sols, i que han d'acudir al reforçament d'uns altres països per sentir-se alguna cosa, i nosaltres els catalans contràriament, amb una llengua atacada constant i històricament i un país destrossat una i altre vegada entre ells i els francesos, resulta que encara tenim forces i agalles per lluitar per la supervivència del nostre país i batallar perquè una Europa encara miop ens accepti com a país amb tots els ets i uts que creiem que ens corresponen.

Possiblement el nyap espanyol no té en el seu futur una vitalitat massa esperançadora i resultarà que aquests petits països que avui dia no semblen res considerablement important, els podrem fer un pam i pipa com d'aquí a Roma.

On hauran anat a parar aquesta sèrie de presumpcions que els espanyols han hagut de furar per a poder-les presumir? Una descoberta d'Amèrica que resulta que es va coure en un altre país? Un Quixot que resulta que tampoc els en correspon la creació i que segurament va ser escrit enfotent-se d'ells amb una

finor exquisida? Aquests dos exemples són dues confirmacions d'aquest nyap espanyol, inconfessable i inconfés, que els espanyols van exhibint per tot el món i que un dia o altre serà evidenciat i ridiculitzat amb un estrèpit escandalós. Que vagin tirant llenya al foc que ja trobaran la recompensa, pot ser més aviat del que es pensen. Un dia el nyap espanyol quedarà en pilotes davant el món, amb tota la seva ridícula presència, autènticament vergonyant i amb tota la seva vessant malaltissa, del que vulgarment en diem xalats o tocats del bolet.

Realment com va dir en Josep Pla "el que més s'assembla a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres". No existeix diferència entre l'un i l'altre, tots dos són espanyols, tots dos són un nyap. Aquesta és la seva originalitat, no aconseguir ser res més que espanyols i nyaps. Realment pot ser que tinguin raó, ja que és ben cert que no hi ha ningú com ells, ni possiblement mai hi ha hagut ningú que se'ls pugui assemblar. Pobres, i ells deuen haver de dir "Ñapo" per dir nyap?

Claudi Romeu, 26 de març del 09